

Alsjeblieft, een
sinterklaasverhaal
van Marcel Heunks

Kijk voor meer sinterklaasverhalen op sinterklaasverhalen.nl

Sinterklaas is chagrijnig

‘Oooooeeaaaah’. Met een flinke gaap beantwoorde Sinterklaas de vraag van Hoofdpiet. ‘Ja, ik kom eraan. Staat Ozosnel als klaar?’

‘Natuurlijk Sinterklaas,’ antwoordde Hoofdpiet een beetje geërgerd. Paardenpiet zet uw schimmel toch altijd klaar vlak voordat we de daken opgaan?’

‘Ja, ja,’ zei Sinterklaas op zijn beurt geïrriteerd.

Sinterklaas is een beetje prikkelbaar, dacht Hoofdpiet. En hij ziet er de laatste tijd nogal moe uit. Zou het wel goed gaan? Op het dak ging het al niet veel beter.

‘Piet, geef me dat cadeautje aan. Opschieten, ja’

‘Ik kom eraan,’ zei en van de schoencadeautjespieten.

‘Zeg, ik heb niet de hele nacht de tijd.’

Nou, nou, dacht de schoencadeautjespiet. Kan dat niet anders? ‘Ik wist niet dat u kwaad werd,’ zei hij zachtjes.

‘Wat zei je daar?’ vroeg Sinterklaas boos.

‘Niets, Sinterklaas. Ik moest even hoesten.’

‘Hmmm,’ antwoordde de Sint en hij pakte het cadeautje aan. Met een lichte boog gooide hij het cadeautje richting het schoorsteengat. Het cadeautje raakte de rand, maar ketste terug en rolde van het dak af. Met een zacht plofje kwam het op het grasveldje in de tuin terecht.

‘Allemaal jouw schuld,’ zei Sinterklaas tegen de schoorsteencadeautjespiet. ‘Als je sneller was geweest was ik niet afgeleid en had het cadeautje nu keurig in de schoen van Karlijn gelegen. Nu moet je het beneden ophalen.’

‘Natuurlijk Sinterklaas.’ Ik kan maar beter even mijn mond houden, dacht de piet. Behendig klom hij het dak af en in een mum van tijd was hij weer terug. Hij liet het pakje door de schoorsteen vallen en zei: ‘Ziezo Sinterklaas, dat is ook weer geregeld.’

Met een geïrriteerde grom knikte Sinterklaas dat ze naar het volgende huis konden.

Sinterklaas was het gesprek van de dag onder de pieten. Iedereen vond hem chagrijnig, kortaangebonden en helemaal niet de Sinterklaas die ze gewend waren.

‘Weet je wat hij tegen mij zei?’ vroeg Kookpiet aan zijn medepieten. Ze keken hem verwachtingsvol aan. ‘Dat hij mijn soep net slootwater vond.’

‘Maar dat is het toch ook,’ antwoordde de Grapjespiet.

Boos keek Kookpiet hem aan.

‘Tegen mij zei hij dat de veer op mijn muts zo lelijk was dat zelfs een pauw zich ervoor zou schamen,’ zei Kledingpiet. ‘En ik heb ‘m net nieuw.’

‘Nou, dan moet je eens horen wat hij laatst aan mij vroeg,’ zei Huispiet. Hij zei: ‘Je trekt zoveel stof aan, kun je niet beter een grijs pietenpak aantrekken? Dan zien we toch geen verschil.’

Terwijl iedereen ‘oh’ en ‘ah’ riep, gniffelde de grapjespiet.

‘Dit is niet om te lachen, Grapjespiet,’ zei Hoofdpiet streng.

‘Weet je wat ook nog zo is?’ zei Cadeautjespiet.

Iedereen keek de piet nieuwsgierig aan.

‘Het lijkt er wel op alsof ik geen cadeautjes meer hoeft te kopen. Elke keer als ik de voorraad controleer, dan zijn er weer nieuwe cadeautjes bijgekomen. Ik begrijp er niets van.’ De andere pieten hadden ook geen verklaring, maar iedereen vond het maar wat vreemd.

‘Dit is een serieuze zaak die we moeten oplossen. Dit kan zo niet langer. Een chagrijnige Sint en cadeautjes die vanzelf lijken te komen.’

‘Hoe wilde je dat doen dan?’ vroeg Kookpiet.

‘Eerst maar eens naar Sinterklaas toegaan, lijkt me. We hebben er allemaal last van en dat moet hij weten.’

‘Blij dat jij de hoofdpiet bent,’ zei Huispiet.

Hoofdpiet slikte even.

Zachtjes klopte Hoofdpiet op de deur van de werkkamer van Sinterklaas. Hij kreeg geen antwoord, maar hij wist zeker dat Sinterklaas er was. Een paar minuten geleden had hij hem zelf naar binnen zien gaan.

Hij wachtte nog even en klopte opnieuw. Nu iets harder.
'Jahaa,' hoorde hij vanaf de andere kant van de deur.
Dat klinkt niet heel vriendelijk, dacht Hoofdpiet. Hij zuchtte even diep en greep de deurklink vast om de deur te openen. Hoofdpiet liep door de deuropening en zag dat de gordijnen achter Sinterklaas gesloten waren. Hij zat achter zijn laptop en het blauwe licht flikkerde in zijn gezicht. Sinterklaas keek geconcentreerd naar het scherm.
'Hop, deze erin. Deze is ook leuk. Hmm, deze niet zo, maar deze wel. Huppakee, ook in de mand.'
Zou hij een spelletje aan het spelen zijn, vroeg Hoofdpiet zich af. Zijn nieuwsgierigheid kreeg de overhand en langzaam liep hij naar het bureau van de Sint.
'Eh, wat bent u aan het doen als ik zo vrij mag zijn,' vroeg Hoofdpiet voorzichtig.
'Dat zie je toch? Ik zit achter mijn laptop,' zei Sinterklaas geërgerd.
Ik kan nu twee dingen doen, dacht Hoofdpiet. Ik kan sorry zeggen en weer weglopen. Ik kan nu ook het hoge woord eruit gooien en vertellen waar iedere Piet last van heeft.
Terwijl hij zijn gedachten op een rijtje zette, zei Sinterklaas bars: 'Ja, komt er nog wat van?'
Hoofdpiet schrok uit zijn gedachten wakker, maar had zijn besluit genomen.
'Eeh, Sinterklaas?'
'Hmmm,' bromde de Sint.
'Kijk, weet u, de pieten enne... ik ook, ik... wij...'
'Nou, voor de draad ermee.'
'Nou, wevindenudelaatstetijdzoonaardig.' Zo, dat is eruit, dacht Hoofdpiet.
'Dat ging eventjes te snel,' zei Sinterklaas.
De hoofdpiet herhaalde wat hij zojuist had gezegd, maar nu iets langzamer. Sinterklaas keek de Hoofdpiet aan en streek met zijn hand over zijn baard.
'Hmmm'
Deze keer wat het geen bromgeluid, maar meer een nadenkgeluid. De hoofdpiet ontspande een beetje.

‘Tja,’ zei Sinterklaas zacht, ‘misschien hebben jullie wel gelijk.’

‘Maar hoe komt dat dan?’ vroeg Hoofdpiet voorzichtig. ‘En wat was u aan het doen op de laptop?’ vroeg hij nog voorzichtiger. ‘Een spelletje?’

Sinterklaas wenkte Hoofdpiet. Deze liep naar de andere kant van het bureau en ging naast de stoel van Sinterklaas staan, zodat hij goed op het scherm van de laptop kon kijken. Zijn ogen werden groot van verbazing. ‘Maar Sint...’

Sinterklaas keek om en had twinkeloogjes. ‘Dit is zo leuk om te doen. Handig hoor die nieuwerwetse dingen.’

Hoofdpiet zag de website van een speelgoedwinkel en in het winkelmandje zaten wel meer dan duizend cadeautjes.

‘Hoe... Hoe lang bent u hier wel niet mee bezig geweest?’

‘Nou, het kost wel even tijd om de leukste cadeautjes voor de kinderen uit te zoeken en ik moet natuurlijk alles controleren in het grote boek.’

Hoofdpiet keek naar het bureau van Sinterklaas en zag naast de laptop het grote boek opengeslagen liggen en daaromheen lagen lijstjes van allemaal kinderen met hun liefste wensen.

‘En wanneer doet u dit dan allemaal?’

‘Nou, als ik van het dak afkom en jullie gaan slapen, dan kan ik nog even rustig achter mijn laptop cadeautjes uitzoeken.’

‘En wanneer slaapt u dan?’

‘Ach ja, eventjes een tukje op de bank en dan kan ik weer verder hoor.’

Hoofdpiet begon het allemaal te begrijpen. ‘Sinterklaas,’ zei hij streng. ‘U stopt nu met het volproppen van dat winkelmandje, en u gaat slapen. Ik bedoel geen tukje, maar echt slapen. Als u weer wakker bent, kom ik nog een keertje langs.’

Sinterklaas gaapte uitgebreid. ‘Misschien heb je wel gelijk, Hoofdpiet. Een beetje slaap kan geen kwaad.’

Uren later kwam Sinterklaas uit zijn slaapkamer. Hij wreef dat slaap uit zijn ogen. Hoofdpiet stond hem al op te

wachten, maar hij niet alleen. Achter hem stonden Kookpiet, Huispiet en Schoencadeautjespiet en Cadeautjespiet.

‘Zo, zo, zei Sinterklaas even verrast als monter. Wat een uitgebreid ontvangstcomité.’

‘Dat is niet voor niets, Sinterklaas,’ zei Hoofdpiet. ‘Ze willen allemaal wat vragen of zeggen.’

‘Nou, laat maar komen dan. Ik ben goed uitgeslapen, dus vertel het maar.’

Kookpiet begon. ‘Vind u mijn soep echt slootwater?’

Sinterklaas begon te lachen. ‘Nee, natuurlijk niet. Jouw soep is de lekkerste soep van Nederland.’

Kookpiet haalde opgelucht adem.

Huispiet van de volgende. ‘Moet mijn pietenpak echt zo grijs als stof zijn?’

Sinterklaas keek hem verbaasd aan. ‘Nee, natuurlijk niet. Jouw frisse en mooie kleuren maken juist dat het heel gezellig is.’

Schoencadeautjespiet volgde. ‘Was het echt mijn schuld dat het cadeautje van Karlijn op de grond viel?’

Sinterklaas keek nu een beetje verdrietig. ‘Ik ben de laatste tijd heel onaardig geweest tegen jullie, nietwaar?’

Iedere piet knikte langzaam.

‘Nee, het was jouw schuld niet. Ik was moe en ik wilde snel weer verder met de laptop en...’

‘Wacht even, Sinterklaas,’ zei Cadeautjespiet snel. ‘Dat is het ‘m juist. Hoofdpiet vertelde wat u aan het doen was en toen snapte ik het allemaal.’

Sinterklaas keek verbaasd naar de piet.

‘Kijk, u vindt het leuk om met de laptop cadeautjes te bestellen voor de kinderen. U bent daar zolang mee bezig dat u de tijd vergeet en veel te weinig slaap krijgt. Daardoor wordt u chagrijnig en onaardig.’

‘Daar kon je weleens gelijk in hebben,’ zei Sinterklaas schuldbewust.

‘En... ik ben er toch voor om de cadeautjes te bestellen? We kijken altijd samen op de lijstjes en dan weet ik wat ik moet doen.’

‘Dat klopt,’ zei de Sint, ‘maar...’

‘Niks geen maar,’ zei Hoofpiet streng. ‘Ook Sinterklaas heeft genoeg slaap nodig en niemand moet zo lang achter elkaar op de laptop of waarop dan ook zitten. U ziet wat er van komt.’

‘Hoofdpiet, je hebt helemaal gelijk,’ zei Sinterklaas. ‘En nu wil ik graag een kopje koffie nadat ik zo lang heb geslapen.’

‘Komt voor de bakker,’ zei Kookpiet. ‘Croissantje erbij?’

Sinterklaas knikte.

Iedereen was blij, maar vooral Sinterklaas zelf. Hij was weer de oude, vertrouwde lieve en vrolijke Sinterklaas.

Naast schrijver van dit sinterklaasverhaal, ben ik de schrijver van de Justin-reeks:
www.marcelheunks.com/justin, en schrijf ik voor www.verhalenvoorkerst.nl.